

Σπάτα, 30 Σεπτεμβρίου 2011

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 63^Η

Πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανοὺς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ἡ χάρις καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ εὐχομαι νὰ σκεπάζει ὅλους σας, τὴν κοινωνία, τὸ ἔθνος καὶ τὴν Ἐκκλησία μας.

Σκέφθηκα πολὺ γιὰ νὰ συντάξω αὐτὴ τὴν ἐγκύκλιο καὶ νὰ τὴν ἀπευθύνω στὴν ἀγάπη σας. Μέχρι τὴν τελευταία στιγμή δὲν ἤμουν σίγουρος ἂν ἔπρεπε νὰ τὸ κάνω. Τὶς τελευταῖες ὅμως μέρες, μέσα στὴν κατάσταση τοῦ γενικευμένου πανικοῦ ποὺ ἐπικρατεῖ στὴν πατρίδα μας, τῶν σπασμωδικῶν ἀποφάσεων τῶν ὑπευθύνων διαχειριστῶν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ μέλλοντός μας, τὴν ἐπαναλαμβανόμενη ἐναλλαγὴ ὑποσχέσεων καὶ διαφεύσεων ποὺ ἔχουν τραυματίσει τὸ ἠθικὸ καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια μας, τὸν καταϊγισμό τῶν χωρὶς τέλος φορολογικῶν ἐπιβαρύνσεων, δέχθηκα σωρεία τηλεφωνημάτων καὶ μνηυμάτων πολιτῶν τῆς περιοχῆς μας ποὺ ζητοῦν ἀπεγνωσμένα μία παρέμβαση καὶ κάποια συμπαράσταση στὸ οἰκονομικὸ τους ἀδιέξοδο καὶ δράμα. Οἱ μισθοὶ καὶ οἱ συντάξεις περικόπηκαν, ἀρκετοὶ ἀπολύθηκαν, οἱ ἄνεργοι πληθύνονται, πολλοὶ στέγνωσαν οἰκονομικά. Καὶ ξαφνικὰ μᾶς ζητεῖται ἀπειλητικὰ καὶ ἐκβιαστικὰ νὰ πληρώσουμε ἐπὶ πλέον φόρο γιὰ τὸ σπίτι ποὺ μένουμε σὰν νὰ εἶναι τὸ κράτος πλέον φτωχότερο ἀπὸ τοὺς φτωχοὺς. Φτάσαμε, ἀντὶ τὰ ἔξοδά μας νὰ γίνονται γιὰ τὸ φαγητό, τὸ σπίτι καὶ τὶς ἀνάγκες μας, ὅ,τι ξοδεύουμε νὰ πηγαίνει σὲ δύο φοβερὲς λέξεις: σὲ φόρους καὶ σὲ χρέη.

Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ ἀντιληφθεῖ κανεὶς τὸ αἶσθημα πνιγμοῦ ποὺ διακατέχει ἴσως καὶ τὴν πλειοψηφία τῶν συμπολιτῶν μας, σίγουρα καὶ ἀρκετοὺς ἀπὸ μᾶς. Ποιὸς μποροῦσε νὰ φαντασθεῖ ὅτι ὁ ὑπέροχος καὶ υπερήφανος λαὸς μας θὰ ἔφτανε σὲ αὐτὸ τὸ κατάντημα; Νὰ ἔχει δώσει καὶ τὴν τελευταία σταγόνα τοῦ ἰδρώτα του, τοῦ κόπου του, τῆς ἀξίας του, καὶ παρὰ ταῦτα νὰ ἔχουμε ὡς λαὸς διασυρθεῖ παγκοσμίως; καὶ τώρα χωρὶς καμμία ἐλπίδα καὶ ἐγγύηση νὰ διεκδικεῖ τὸ κράτος μας πιεστικὰ τὰ δάκρυα καὶ τὸ αἷμα μας;

Είναι αυτονόητο ότι δεν αντέχουμε άλλο. Δεν είναι υπερβολή αυτό. Πρέπει όμως να το πούμε. Να το φωνάξουμε στα αυτιά των αρμοδίων: «Ως εδώ! Δεν μπορούμε άλλο. Βρέστε άλλες λύσεις. Ίσως πιο δύσκολες, αλλά πιο αποδοτικές, πιο έξυπνες και σίγουρα πιο ανθρώπινες. Αν δεν μπορείτε, ομολογήστε την αδυναμία σας. Δεν είναι ντροπή να μην μπορεί κανείς. Είναι όμως απαράδεκτο να επιμένει στην ευθύνη της γενικευμένης καταστροφής μας. Μας φτιάξατε ένα κράτος που προσφέρει στον λαό πολύ λιγότερα από όσα του απαιτεί. Πρέπει να το καταλάβετε· δεν είστε μόνο οφειλέτες στους δανειστές σας, είστε οφειλέτες και στον λαό που ταχθήκατε να υπηρετείτε. Αφού δεν καταφέρνετε την εθνική σωτηρία μέσα από πολιτική συνεργασία, αυτή θα προκύψει αναγκαστικά μέσα από λαϊκή απαίτηση και πρωτοβουλία».

Άγαπητοί μου αδελφοί,

Ήρθε η ώρα που πρέπει ο λαός να δείξει το διαμέτρημα της δύναμής του, να κάνει γνωστά τα όριά του. Ήρθε η ώρα όλοι μαζί να πάρουμε στα χέρια μας τις τύχες μας. Όσο παραμένουμε αδρανείς, όσο μένουμε ύποτελες σε έσφαλμένες ή αβάσταχτες επιλογές, τόσο καθιστούμε τον εαυτό μας συνυπεύθυνο στον άργό αλλά βέβαιο ύπαρκτικό εκφυλισμό μας. Αν δεν ξυπνήσουμε, τελειώσαμε. Δεν θα υπάρχει συνέχεια!

Καιρός πλέον να ξεσηκωθούμε. Τα πάντα πρέπει να αλλάξουν. Και επειδή δεν θα τα αλλάξουν κάποιοι άλλοι, πρέπει να μπούμε στο παιχνίδι όλοι. Όποιος πονάει για την κατάσταση και αγαπάει την αλήθεια έχει θέση σε αυτή την αλλαγή. Κανείς δεν περισσεύει. Όλες οι ανατροπές, όλες οι μεγάλες αλλαγές έγιναν από ήρωικούς ανθρώπους, κυρίως νέους. Όχι από συμβιβασμένους ούτε από αγανακτισμένους, αλλά από υγιώς επαναστατημένους. Όλοι μαζί και πρέπει και μπορούμε και επιβάλλεται να αλλάξουμε με δική μας πρωτοβουλία το μέλλον μας. Όχι με βία, αλλά με δύναμη και αποφασιστικότητα. Όχι με μηδενιστικές επιλογές, αλλά με καθαρότητα, ήρωισμό και έξυπνάδα.

Σίγουρα και η δική μας ευθύνη ως λαού δεν είναι καθόλου μικρή. Συμφωνήσαμε με τις μικρονοϊκές πολιτικές επιλογές και τις κάναμε συνήθειες και νοοτροπία μας. Η ανειλικρίνεια, η αδιαφορία, το βόλεμα, το εύκολο κέρδος, η προσβολή των θεσμών, η ύβρις κατά της πίστης και παράδοσής μας, η ασέβεια κατά του κράτους και των νόμων, οι αλόγιστες διεκδικήσεις αποτέλεσαν κομμάτια της ζωής του νεοέλληνα που δεν μας τιμούν καθόλου. Δεν μας φταίνε μόνον οι άλλοι είτε αυτοί λέγονται κερδοσκόποι είτε ξένα συμφέροντα είτε πολιτικοί. Το δικό μας μερίδιο ευθύνης για το σημερινό μας κατόντημα δεν είναι εύκαταφρόνητο. Η λύση της μετάνοιας και αλλαγής είναι μονόδρομος. Τους άλλους δεν μπορούμε να τους αλλάξουμε. Τη δική μας όμως νοοτροπία και ζωή έχουμε και τη δυνατότητα και την ευθύνη να τις διορθώσουμε. Ας αρχίσει ως επανάσταση αυτή η αλλαγή από τους εαυτούς μας. Αυτό είναι το πιο ήρωικό.

Ὁμολογῶ ὅτι καὶ ὡς Ἐκκλησία μᾶς κάνανε κομμάτι τοῦ καταρρεόντος κρατικοῦ συστήματος. Γι' αὐτὸ καὶ συχνὰ μᾶς παρερμηνεύει ὁ λαός. Ἀγκαλιάσαμε τὸ κράτος, στηριχθήκαμε σὲ αὐτὸ καὶ τραυματίσθηκε ἡ βαθειὰ σχέση μας μὲ τὸν λαό. Τὸν ὑπηρετήσαμε μὲν ὡς πονεμένο καὶ φτωχό, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀγκαλιάσαμε ὡς κομμάτι τῆς ὑπόστασής μας. Τουλάχιστον δὲν καταφέραμε νὰ μᾶς νοιώσει ἔτσι. Μολύνθηκε τὸ γάλα τῆς μάνας του, τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπό του ἀπὸ τὸ στῆθος της. Αὐτὸ εἶναι ὅ,τι χειρότερο ὑπάρχει. Ὁ λαὸς εἶναι ὅ,τι ἱερώτερο ἔχουμε μετὰ τὸν Θεὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία στὴ φύση της εἶναι ἡ ἀνάσα τοῦ λαοῦ. Αὐτὴν τὴν ἀνάσα τελευταῖα στερηθήκαμε. Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ ξαναρχίσει ὁ ζωτικὸς θηλασμός.

Δὲν ἀμφισβητῶ βέβαια ὅτι εἴμαστε καὶ θύματα. Κάποιοι μᾶς ξεγέλασαν. Κάποιοι διαχειρίσθηκαν τὰ θέματά μας μὲ ἔνοχη ἀνικανότητα. Κάποιοι μᾶς διέσυραν διεθνῶς καὶ μᾶς ὀδήγησαν στὰ στόματα τῶν θηρίων αὐτοῦ τοῦ κόσμου εἴτε ἀπὸ ἐπιπολαιότητα εἴτε ἐνδεχομένως καὶ ἀπὸ ὑποπτες σκοπιμότητες. Καὶ νὰ ποῦ φτάσαμε! Ἰσοπεδωθήκαμε στὸ μηδὲν τῆς περιουσίας μας καὶ στὸ τίποτα τῆς ἀξιοπρέπειάς μας. Παρὰ ταῦτα δὲν ψάχνουμε γιὰ ἐνόχους. Τώρα ἐπείγουμε γιὰ λύσεις. Λύσεις ὅμως ποὺ δὲν πατᾶνε τὸν λαό, ἀλλὰ ἀνασταίνουν τὴν τιμὴ του. Ἦρθε ἡ ὥρα ποὺ θὰ πρέπει ὅσοι παίρνουν ἀποφάσεις νὰ καταλάβουν τί συμβαίνει στὰ σπίτια, στοὺς δρόμους, στὰ μαγαζιά καὶ στὴν καθημερινότητα. Τί συμβαίνει στὶς ψυχές μας. Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ μάθουν ἀπὸ τὴν τρόικα οὔτε ἀπὸ τὶς μεταξύ τους διαβουλεύσεις. Θὰ τὸ μάθουν ἀπὸ τὸν λαό. Πρέπει τὴν φωνὴ μας νὰ τὴν ἀκούσουν. Δὲν γίνεται ἀλλιῶς.

Θὰ ἤθελα λοιπὸν νὰ πῶ σὲ ὅσους δὲν μποροῦν νὰ πληρώσουν τὴν λεγόμενη «ἔκτακτη εἰσφορὰ ἀκινήτων» νὰ μὴ φτάσουν σὲ ἀπόγνωση. Νὰ ξέρουν ὅτι θὰ βρεθοῦμε ὅλοι ἐνωμένοι στὸ πλευρὸ τους καὶ θὰ φωνάξουμε μαζί: «Οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος». Ἄς καταλάβουν ὅτι δὲν ἔχουμε. Δὲν μποροῦμε. Φτάσαμε στὰ ὄριά μας, ἀλλὰ ἀρνούμαστε νὰ μᾶς τελειώσουν. Ἄν ἀδρανήσουμε δὲν θὰ τὸ καταλάβουν. Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς προφήτευσε πρὶν ἀπὸ διακόσια πενήντα χρόνια λέγοντας: «Θὰ σᾶς βάλουν βαρὺ καὶ δυσβάσταχτο φόρο ἀκόμη καὶ στὰ παράθυρα καὶ στὰ κοτέτσια, ἀλλὰ ὅμως δὲν θὰ προλάβουν». Πράγματι, δὲν θὰ προλάβουν! Μὴ λυγίσετε μπροστὰ στὴν οἰκονομικὴ χρεωκοπία. Αὐτὴν ἤδη τὴ ζοῦμε. Ἀρνηθεῖτε τὴ χρεωκοπία τῆς ἀξιοπρέπειας, τῆς ἱστορίας, τῆς ἐθνικῆς συνείδησης. Αὐτὰ μποροῦμε καὶ πρέπει νὰ τὰ διεκδικήσουμε μέχρι τελευταίας ρανίδας. Ἔστω τώρα, τὴν τελευταία στιγμή.

Τὰ Μεσόγεια καὶ ἡ Λαυρεωτικὴ εἶναι μιὰ εὐλογημένη περιοχὴ ποὺ μέχρι πρότινος ἔσφυζε ἀπὸ ἀνάπτυξη καὶ εὐημερία. Τὸν τελευταῖο ὅμως καιρὸ ὅλο καὶ πληθαίνουν αὐτοὶ ποὺ μὲ ἀπόγνωση στρέφονται στὴν Ἐκκλησία ἢ ὅπου βροῦν, καὶ ἐκλιπαροῦν γιὰ συμπάρασταση καὶ βοήθεια. Πολλοὶ ἔχουν λυγίσει, ἔχουν οἰκονομικὰ γονατίσει. Δὲν μποροῦν νὰ θρέψουν τὰ παιδιὰ τους. Ἐχασαν τὸν ὕπνο

τους. Ζοῦν τὴν ἀπειλὴ τοῦ παρόντος καὶ μὲ τὸν φόβο τοῦ μέλλοντος. Ἔχουν ἰδιοκτησίες, ἀλλὰ δὲν ἔχουν χρήματα. Αὐτοὶ πῶς θὰ πληρώσουν; Ποῦ νὰ τὰ βροῦν; Θὰ τοὺς πάρουν τὸ σπίτι; Θὰ τοὺς κόψουν τὸ ρεῦμα; Εἶναι δυνατόν νὰ βυθίσουν στὸ σκοτάδι τὴν Κερατέα ἢ τὸ Λαύριο ποὺ φιλοξενοῦν τὸ μεγαλύτερο ἐργοστάσιο τῆς ΔΕΗ στὴν πατρίδα μας;

Ὅ,τι καὶ νὰ συμβεῖ, ἀδελφοί μου, θὰ ἤθελα νὰ ξέρετε ὅτι ἡ τοπικὴ Ἐκκλησία μας θὰ δώσει τὰ πάντα γιὰ νὰ σταθεῖ στὸ πλευρό σας. Ἄν σὲ ἓναν κόψουν τὸ ρεῦμα, ἐμεῖς θὰ τὸ κόψουμε σὲ ὅλους τοὺς ναοὺς. Θὰ κάνουμε γάμους μὲ κεριὰ στὰ χέρια καὶ λειτουργίες μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Μὲ κανέναν τρόπο δὲν θὰ δεχθοῦμε, τὴ στιγμὴ ποὺ νοικοκυριὰ εἶναι βυθισμένα στὸ σκοτάδι, οἱ ναοὶ νὰ λειτουργοῦν μὲ ἀναμμένους τοὺς πολυελαίους.

Ὅλοι μαζί λοιπὸν τώρα, ὀφείλουμε νὰ πιέσουμε τοὺς ἐκπροσώπους μας περισσότερο ἀπὸ ὅσο τοὺς πιέζουμε οἱ δανειστὲς. Γιατὶ ἡ ἀνάγκη μας γιὰ ἐπιβίωση ξεπερνάει τὴν ἀνάγκη τους νὰ κυριαρχήσουν πάνω μας. Γιατὶ ἡ ἀξιοπρέπεια μας ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὰ πάσης φύσεως συμφέροντα. Γιατὶ ἡ ἐθνικὴ μας ὑπερηφάνεια στηρίζεται σὲ μιὰ ἱστορία ποὺ ὅλοι τους ζηλεύουν. Γιατὶ τὴν Εὐρώπη τὴν βλέπουμε περισσότερο ὡς οἰκογένεια ποὺ κατανοεῖ τὴν δυσκολία τῶν λαῶν παρὰ ὡς θηλιὰ ποὺ ὀδηγεῖ σὲ ἀσφυξία τὶς κοινωνίες.

Δὲν μᾶς ἔμεινε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ μεταμορφώσουμε ξανά τὴν Ἑλλάδα σὲ πατρίδα μας, τὴν ἱστορία τῆς σὲ ταυτότητά μας, τὰ παραδείγματα τῶν προγόνων μας σὲ βιώματά μας καὶ νὰ ἐπιστρέψουμε ἀπὸ τὸν ἀσύνητο νεοπλουτισμὸ στὴν ἀξιοπρεπῆ λιτότητα καὶ ὀλιγάρκεια, ἀπὸ τὶς ὑποτελικὲς ὑποχωρήσεις στὸν ἥρωισμό καὶ ἀπὸ τὸν παγκόσμιο διασυρμὸ στὴν ἐθνικὴ ὑπερηφάνεια καὶ τὸν πανθομολογούμενο θαυμασμό.

Ἔτσι, ὁ Θεός, ὅπως λέγει καὶ ὁ λαός, δὲν θὰ μᾶς ἀφήσει, γιὰτὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο δὲν θὰ τὸν ἔχουμε κι ἐμεῖς ἀφήσει.

Μὲ πατρικὲς εὐχὲς καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς ἀφύπνισης,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς ΝΙΚΟΛΑΟΣ